

Svengiä Siperiasta

Konsertti on puoli tuntia myöhässä. Taustalla soi hiljalleen svengaava kappale. Tellassa kököttää parikymmentä henkeä. Ainoaksi jäävä olueni alkaa jo olla loppuillaan. Tämähän on kuin Valeri Gergijevin konserteissa.

Vaalea pitkätukkainen rokkarin näköinen laiha kundi mutisee mikkiin. Don't go away, Siberian Dixie start soon. Muutama teepaitainen kaveri häärii lavalla. Yksi siirtää nuottilaineita ja mikkejä kauemmas, ja toinen tyrkkää ne heti takaisin. Ovatko nämä soittajia vai manuja? Tuleeko tästä mitään!

Tarunhohtoinen, pari kertaa Suomessakin vierailnut venäläinen jazzbändi Siperian Patterns on peruuttanut tulonsa. Huhu kertoo, että joku soittajista on asevelvollisuus-
iässä, eikä matkustuslupaa nykyisessä maailmanpoliittisessa tilanteessa suurvallalta irronnut.

No, onneksi Venäjä on suuri maa ja Siperian lakeus laaja. Sieltä löytyi toinen bändi, Siberian Dixieland. En tiedä siitä yhtikäs mitään. Eivätkä taida muutkaan.

Lopulta lavalle kömpii pianisti, rumpali, banjonsoittaja, kornetisti ja vetopasuunisti. Ja se rokkari iso tuuba sylissänsä. Hän joutuu seisomaan vähän takakenossa kuin viimeisillään oleva äiti tasapainottaakseen soittimen painon. Lavalle hyppää myös järjestäjien edustaja, joka kertoo kankeasti, että ryhmän johtaja Boris Balahin tai sinne päin, on äskettäin kuollut.

Rokkari kumartuu vielä sanomaan jotakin mikkiin. Sitten rämähtää. Ensin standardidixiä, sitten stumppia ja ragtimeä. Soittavat vielä johtajansa muistolle kauniin kappaaleen. Sitten tulee kuulu Basin Street Blues. Mitä, mitä, mitä? Nämähän ovat varsinaisia nikkareita. Soittavat kuin pietarilaiset katumuusikot yömyöhään Helsingin kaduilla.

Konsertti jatkuu yhä hienommilla piisellä. Tule vähän lattaridixiä ja tietysti balalaikakapelleilyä. Tuubaa kantava rokkari on yltä päältä hiessä. Hän on puhaltanut uskottoman nopeita juoksutuksia ja jopa sooloja. Näyttää olevan kovaa hommaa.

Joku on varmaan törmännyt Helsingissä loistaviin katusoittoryhmiin. Monet niistä tulevat Pietarin orkestereista. Soittajien palkat suuressa maassa ovat niin kehnot, että viikonlopun Suomen matkasta saa kuukauden tienestit. Mutta pitää tietysti osata soittaa. Ja saada viisumi ja matkustuslupa.

Epäilykset heräävät tässäkin. Kornetistikin taitaa lopulta olla trumpetisti. Hänen pelinsä on vaan vähän erilainen, pienempi konserttitrumpetti. Mutta se tuubapoika on ihmeellinen. Jatsikonsertista jäi yhdelläkin oluella aivan loistava maku. Mutta mikä porukka tämä oikein on! No, kotona täytyy heti ryhtyä kuuklaamaan.

Ja löytyihän sitä tietoa. Porukka tulee Novosibirskin valtion filharmonisesta orkesterista. Bändi on soittanut Boris Balakhnin johdolla vuodesta 1988. On kuulemma piipahtanut Suomessa ennenkin tehnyt levyjä. Heidän omalla pikkusivullaan ei vielä mainita johtajan menehtyneen.

Pirteä Baltic Jazz buukkasi pätevän porukan paikkaamaan!

pajen